

[Ellen Poulsen.]

også tager lærermangelen med ind i billedet — og den mener man ikke at slippe for i de første 20 år — forstår jeg ikke, at man stadig kan påberåbe sig denne enhedsuddannelse, selv om den kaldes en dansk skoletradition.

Når man nu begynder med visse forsøg, som utvivlsomt må ende med en ændret form for den uddannelse, som man hidtil har haft inden for skolen, kan jeg ikke lade være at drage det spørgsmål frem, der nu er til så stærk diskussion i vort blad og også inden for skolekredse, om der stadig væk er råd til at holde småbørnslinjen og den undervisning, som disse linjer repræsenterer, uden for købstadskolen. Jeg skal ikke komme ind på uddannelsen — det hører ikke hjemme her — men jeg vil dog gerne sige, at vi har en undervisningsform, en læreruddannelse, der har bestået sin prøve på en ganske udmærket måde, og der kunne jo hurtigt uddannes en om ikke tilstrækkelig så dog ret stor stab af forskole- eller småbørnslærerinder og for den sags skyld også lærere, der med hele 2½ års uddannelse får ganske speciel uddannelse netop til at undervise børnene i de første 3, måske 4 år, og herved kunne der frigøres lærere med den længere uddannelse til helt at kunne tage feltet efter de første 3 år og videre op. Det er så sandelig en så stor arbejdsmark, at man skulle tro, at der var mere end nok at gøre her. Jeg vil ikke fremdrage den diskussion, der har været, men Danmarks Lærerforening lægger ikke skjul på sin modstand og har jo brugt visse former i kampen mod denne udvikling, som jeg egentlig ikke synes er til ære for den.

Ligesom det ærede medlem hr. K. B. Andersen vil jeg gerne sige et par ord om det nævn, som skal godkende den ændring i undervisningsformen, som seminarierne nu kan gå ind på. Også jeg finder, at sammensætningen her er en lille smule mærkelig, idet der skal være 3 repræsentanter for Danmarks Lærerforening og 3 repræsentanter for Dansk Seminarieforening. Det vil

altså sige, at det er organisationerne, man her har set på. Ville det ikke være rigtigt noget mere at se på en uhildet pædagogisk sagkundskab? Hvis jeg ikke tager fejl, har man i lignende situationer tidligere netop haft fremragende pædagogiske kapaciteter til at bedømme sådanne forsøgsrækker, og ville det ikke være rigtigt at komme ind på noget lignende også her?

Jeg kan kun sige, at mit parti er tilfreds med, at der nu åbnes en mulighed for seminarierne til at tage et forsøgsarbejde op, og vi vil gerne i udvalget være med til at finde frem til den bedst mulige ordning, en ordning, som kan blive til gavn for folkeskolen fremover.

Edv. Jensen: Vi kan i det konservative folkeparti gå med til at give den højtærede undervisningsminister den i lovforslaget foreslåede bemyndigelse. Men vi ønsker alligevel, at den højtærede minister vil være lidt tilbageholdende med hensyn til, hvor mange seminarier der får lov til at forsøge med nye linjefag. Det kan jo blive sådan, at hvis der er mange seminarier, som får lov til at forsøge, så står vi om 2-3 år, når udvalget er færdig med sit arbejde, over for en fuldbyrdet kendsgerning. Vi vil gerne have lov til at stå frit, når vi til sin tid har fået en betænkning eller en indstilling fra det nedsatte udvalg og måske et lovforslag fra den højtærede minister.

Når vi forbeholder os vor stilling, hænger det sammen med to ting. For det første er vi usikre med hensyn til, om man skal gå videre med den differentierede undervisning på seminarierne, og om man kan gøre det uden at svække uddannelsen i grundfagene. Det er mit indtryk, at man allerede er ved at have nået grænsen for det, der kan nås. Også jeg er tilfreds med, at der foruden de øvrige grundfag, dansk, skrivning og regning, er nævnt kristendomskundskab; også jeg synes, dette fag hører til dem, alle lærere må være kendt med.

For det andet er det for os et spørgsmål, om det er rigtigt at udvide folkeskolelærer-